

РЕШЕНИЕ

№ 3151

гр. София, 13.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в
публично заседание на 14.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **2830** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба вх. № 7402 от 08.04.2011г., по описа на Административен съд – София град, подадена от К. П. К. срещу Решение № 123/17.02.2011 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е отхвърлена жалбата му срещу разпореждане № 214-00-7557-1 от 13.01.2011г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО, с което му е отказано изплащане на обезщетение за безработица, поради липса на осигуряване за девет месеца от последните петнадесет календарни месеца във фонд Безработица.

В жалбата, както и в представени в хода на производството молби и становища жалбоподателят поддържа тезата, че спрямо него са изпълнени изискванията за осигуряване за период от девет месеца, поради което твърди, че незаконосъобразно му е отказано отпускане на обезщетение за безработица. Изразява искане за отмяна на решението на директора на Столично управление „Социално осигуряване”, както и за отмяна на потвърденото с него разпореждане.

Ответникът – директор на СУ „СО”, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и поддържа становище за нейната неоснователност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, в решаващия състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

От К. П. К. е подадено заявление за отпускане на парично обезщетение за

безработица на 20.10.2010г. Към същото е представил: заявление, приложение № 1 към чл. 1, ал.1 от Наредба за отпускане и изплащане на парични обезщетения за безработица (НОИПОБ), копие от образец Е 301 от К., документ за регистрация на безработно лице в ТП на АЗ (служебна бележка изх. № 3830/19.10.2010г., издадена от Бюро по труда, С. – Л.). Впоследствие са представени: трудов договор № 614/22.11.2010г., сключен между К. П. К. и П. ООД – С., заповед № 620/29.11.2010г. за прекратяване на трудовия договор, документи, удостоверяващи трудов, служебен и/или осигурителен стаж, и/или стаж, зачетен на основание на международен договор в областта на социалното осигуряване, декларация за банкова сметка и копие от документ, издаден от съответната банка, с данни за личната банкова сметка.

С писмо изх. № 66-69-133/22.10.2010г. до дирекция Европейска интеграция и международни договори в Централно управление на НОИ е отправено искане за получаване на формуляр Е 301 за осигурителния стаж и осигурителния доход на К. К. за времето, през което е работил във В. и К.. С писмо изх. № 94К1-592-2 от 10.01.2011г. на Дирекция Европейска интеграция и международни договори, до СУ „СО” е изпратен формуляр, от който е видно, че К. П. К. е придобил във В. осигурителен период от 23.08.2009г. до 05.12.2009г. (3 месеца и 11 дни), а като причина за прекратяване на дейността е отразено „изтичане срока на договора”. След прекратяване на договора на К. е било изплащано обезщетение за безработица за времето от 06.12.2009г. до 01.06.2010г., вкл. И от 29.09.2010г. до 30.09.2010г. Във формуляра се съдържа и информация за периоди на осигурена заетост в К., последният от който е за периода 01.01.2009г. да 31.03.2009г., след което на лицето е било отпуснато обезщетение за безработица по законодателството на К. за времето от 27.04.2009г. до 29.06.2009г.

Издадено е разпореждане № 214-00-7557-1 от 13.01.2011г., от ръководител на осигуряването за безработица, с което, на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 54а, ал.1 от КСО е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица на К. П. К.. Изложени са мотиви, че лицето няма осигуряване за девет месеца от последните 15 календарни месеца във фонд Безработица. Разпореждането е връчено на К. К. на 13.01.2011г. и е оспорено пред директора на СУ „СО” с жалба вх. № 94К1-592-3/13.01.2011г. на Столично управление „Социално осигуряване”, уточнена и допълнена с молби с вх. № 94КП-778-1/20.01.2011г. и вх. № 94КП-778-2/21.01.2011г. В отговор на жалбата е издадено решение № 123/17.02.2011г. на директора на СУ „СО”, с което е извършена корекция на разпореждането в частта относно приетата със същото дата на прекратяване на последното правоотношение, като е определена дата 05.12.2009г. В останалата част разпореждането е потвърдено. Административният орган е приел, че трудовото правоотношение на К. К. е прекратено на 05.12.2009г., от която дата се определя петнадесетмесечния период по чл. 54а от КСО, като това е времето от 05.09.2008г. до 04.12.2009г. Позовал се е на предоставения с изх. № 94К1-592-2/10.01.2011г. формуляр от дирекция Европейска интеграция и международни договори в Централно управление на НОИ с данни за осигурителния стаж на К. К. и е приел за установено, че за периода от девет месеца преди прекратяване на трудовото правоотношение К. К. има следните периоди на осигурена заетост, които се зачитат при преценка на правото на парично обезщетение при безработица по българското законодателство: от 23.08.2009г. до 05.12.2009г. – 3 месеца и 11 дни (придобита във В.); от 01.01.2009г. до 31.03.2009г. – 3 месеца (придобита в К.) или към датата на прекратяване на трудовото правоотношение – 05.12.2009г. общият

период на осигурена заетост на К. К. е общо шест месеца и 11 дни. За всеки от посочените периоди жалбоподателят е ползвал правото си на обезщетение по законодателството на съответната държава, в която е упражнявал трудова дейност. През времето, през което е получавал обезщетение К. К. не е бил осигуряван за риска „безработица”, поради което липсва правно основание за включването на това време в деветмесечния период, посочен в чл. 54а, ал.1 от КСО като предпоставка за отпускане на парично обезщетение за безработица.

Решението е връчено на К. П. К. на 18.02.2011г., видно от ръкописното отбелязване върху последната страница. Жалбата до Административен съд – София град е подадена на 23.02.2011 г., с вх. № 94КП-778-5/23.02.2011г. на СУ „СО”.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – ръководител на териториално поделение на НОИ. Решението на директора на СУ „СО” е в изискуемата от закона писмена форма и при издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Спорът между страните се свежда до правилното приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 54а, ал.1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица” най-малко девет месеца, през последните 15 месеца преди осигуряването. Според ал. 2, т. 4 от същата разпоредба, за придобиването на право на парично обезщетение за безработица се зачита и времето, зачетено за осигурителен стаж по законодателството на друга държава, на основание на международен договор, по който Р. Б. е страна. Съгласно чл. 61, ал.1 от Регламент № 883/2004г. за координация на системите за социална сигурност, компетентната институция на държавата – членка, чието законодателство поставя придобиването на правото на обезщетения в зависимост от или от завършването на периоди на осигуряване зачита, доколкото е необходимо, периодите на осигуряване, заетост и самостоятелна заетост, завършени съгласно законодателството на всяка друга държава – членка, като завършени съгласно прилаганото от нея законодателство.

С жалбата, с която е сезиран Административен съд – София град жалбоподателят е приложил формуляр U1, като доказателство за периодите на осигурена заетост във В.. В рамките на производството по съдебно обжалване е инициирана проверка на представеното доказателство, като от страна на Национален осигурителен институт, дирекция Европейски регламенти и международни договори е направено запитване СЕД U001, с изх. № K1-592-6 от 22.03.2011г., към което е приложен представения от К. К. формуляр. Получен е отговор СЕД U002, представен с писмо изх. № 94K1-592-2/31.01.2012г. Видно от приложения формуляр, на английски език и в съответния му вариант на български език, периодът на осигуряване на К. К. е от 23.08.2009г. до 05.12.2009г., период на неосигурена самостоятелна заетост: от 10.01.2010г. до 16.10.2010г., период на получаване на парично обезщетение за безработица: 06.12.2009г. до 09.10.2010г. Същите данни са видни и от представения от жалбоподателя формуляр, при сравняването му със съответния формуляр на български език. Под т. 2.1. „Осигурителни периоди, които се разглеждат като такива е отбелязан периода: 23.08.2009г. до 05.12.2009г., под т. 2.2 „Периоди на заетост и на самостоятелна заетост, които не са осигурителни периоди” е отбелязан периода

10.01.2010г. до 16.10.2010г., под т. 5. „От началото на първия период, посочен в клетка 2, притежателят е получил обезщетение за безработица” е посочен периода 06.12.2009г. до 09.10.2010г.

Следователно, съобразно установените данни, правилно административният орган е приел, че дата на прекратяване на осигуряването е 05.09.2009г. Законосъобразно не е взет период от 10.01.2010г. до 16.10.2010г., тъй като същият период на самостоятелна заетост не се приема за осигурителен период.

По силата на чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд Безработица най-малко 9 месеца, през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването.

В случая осигуряването на К. К. е прекратено на 05.12.2009г., от която дата се определя петнадесетмесечния период по чл. 54а от КСО, като това е времето от 05.09.2008г. до 04.12.2009г. Видно от писмо изх. № 94К1-592-2/10.01.2011г. на дирекция Европейски регламенти и международни договори относно преценка правото на парични обезщетения за безработица на К. П. К., за периода от девет месеца преди прекратяване на осигуряването К. К. има следните периоди на осигурена заетост: от 23.08.2009г. до 05.12.2009г. – 3 месеца и 11 дни (придобита във В.); от 01.01.2009г. до 31.03.2009г. – 3 месеца (придобита в К.). Към датата на прекратяване на осигуряването – 05.12.2009г., общият период на осигурена заетост на К. К. е общо шест месеца и 11 дни. Не са представени доказателства, че жалбоподателят е бил осигуряван за безработица през времето, през което е получавал обезщетение за риска „безработица”. Следователно, този период не може да бъде включен в деветмесечния период, посочен в чл. 54а, ал.1 от КСО като предпоставка за отпускане на парично обезщетение за безработица. При липса на осигуряване в продължение на девет месеца през последните петнадесет месеца преди прекратяване на осигуряването за жалбоподателя не възниква право на парично обезщетение за безработица. Разпоредбата на чл. 54а, ал.1 от КСО е императивна и при наличие на изискуемите в хипотезата й предпоставки за административния орган възниква задължение да я приложи според точния й смисъл.

На основание на изложеното, жалбата на К. П. К. срещу Решение № 123/17.02.2011 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е отхвърлена жалбата му срещу разпореждане № 214-00-7557-1 от 13.01.2011г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, I АО, 16-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. П. К. срещу Решение № 123/17.02.2011 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване”.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

Административен съдия:

